

«Πυρκαγιές» στον ΘΟΚ

Προσπάθησα να αφηγηθώ την υπόθεση του έργου του Ουαζντί Μουαμάντ σε κάποιο φίλο και αντιλήφθηκα πως δεν ήξερα από πού ν' αρχίσω. Θα έπρεπε να διαλέξω ποιους ήρωες του έργου ακολουθώ. Αν θα βάδιζα στα χνάρια των διδύμων Ζαν και Σμιόν στην πορεία της αποκάλυψης, θα έπρεπε να λέω συνέχεια «όμως αυτοί δεν το ξέρουν ακόμα» ή «αυτό το μαθαίνουμε αργότερα». Αν θα εξιστορούσα τη ζωή της μητέρας τους Ναουάλ, θα κατάστρεφα τη δομή του έργου, θα έφτανα τον ακροατή φίλο μου στο τέλος αφήνοντας τους υπόλοιπους ήρωες πίσω, στην άγνοια. Θα μπορούσα να αφηγηθώ την ιστορία του Λιβάνου, για να τοποθετήσω πάνω σ' αυτόν τον ματωμένο χάρτη τους ήρωες του έργου, αλλά και πάλι, από πότε να αρχίζα; Το πλέγμα των αφηγηματικών νημάτων στο κείμενο του Λιβανεζοκαναδού συγγραφέα Ουαζντί Μουαμάντ διαλύεται μόλις προσπαθήσεις να ξεχωρίσεις ένα από τα νήματα. Ένα από τα πιο σημαντικά σημεία του έργου βρίσκεται σε μια φαινομενική παρένθεση, εκτός της πλοκής. Είναι η σκηνή όπου η μαθηματικός Ζαν εξηγεί το σχήμα ενός πεντάπλευρου πολυγώνου. Το παρομοιάζει μ' ένα σπίτι τοποθετώντας ένα από τα πέντε μέλη μιας οικογένειας σε κάθε γωνιά. Με δεδομένη την οπτική γωνιά που καταλαμβάνουν, κανείς δεν μπορεί να δει όλους τους υπόλοιπους. Έτσι, κανείς από τους βασικούς ήρωες, που τους συνδέουν μεταξύ τους δεσμά αίματος, δεν γνωρίζει όλη την αλήθεια για τους υπόλοιπους. Ο σκηνοθέτης Πάρις Ερωτοκρίτου οργάνωσε στη σκηνή το περίτεχνο πλέγμα του κειμένου. Οι χρονικές αναδρομές είναι ξεκάθαρες. Οι εικαστικοί του συνεργάτες, ο Γιώργος Γιάννου και η Ρέα Ολυμπίου, βοήθησαν ουσιαστικά στην επίτευξη της ατμόσφαιρας εγκλωβισμού στο εσωτερικό του πεπρωμένου. Οι τρεις βασικές γραμμές, τα τρία ταξίδια των πρωταγωνιστών προς την ολοκλήρωση της μοίρας και της γνώσης διασταυρώνονται χωρίς

να αλληλοδιδεισδύουν υποκριτικά το ένα μέσα στο άλλο. Η Νίκη Δραγούμη (Ζαν) και ο Μάνος Πετράκης (Σιμόν) κρατούν ο καθένας τον δικό του ρυθμό και τη δική του εκφραστική манιέρα στη σταδιακή πορεία των χαρακτήρων τους από την άγνοια και την άρνηση προς την αναπόφευκτη αποκάλυψη της αλήθειας και την αναγκαστική ενσωμάτωση του παρελθόντος στο είναι τους. Τρεις ευανάγνωστοι υποκριτικοί τρόποι, με τους οποίους αντιμετωπίζουν τις τρεις περιόδους της ζωής της Ναουάλ, είναι η συμβολή της Μαργαρίτας Ζαχαρίου, της Παναγιώτας Παπαγεωργίου, της Ιωάννας Σιαφκάλη. Το πάθος, την ωριμότητα, την ανείπωτη τραγωδία έχουν οι τρεις ηθοποιοί αντίστοιχα ως κύριο υποκριτικό ζητούμενο. Αρκετά δύσκολο είναι το έργο του Βαλεντίνου Κόκκινου, που με μεγάλο κείμενο ξεκινά την υπόθεση, πριν οι θεατές εμπλακούν συναισθηματικά στα δρώμενα. Αντιθέτως, οι στόχοι που πετυχαίνει ο Στέφανος Πίττας βρίσκονται σε νευραλγικά σημεία της παράστασης. Πιστεύω πως εκεί που ο σκηνοθέτης ακολουθεί τη λιτή αισθητική, την πέτρινη υφή της τραγωδίας, η παράσταση λειτουργεί ως καλός αγωγός του δυνατού κειμένου του Ουαζντί Μουαμάντ. Οι υφολογικές παρεκκλίσεις όμως φαντάζουν ως ξένο σώμα, επικολλημένο στην επιφάνειά της. Κατατάσσω σ' αυτές τις χοροδιακές εκτελέσεις κάποιων ρόλων, τις σποραδικές βιντεοπροβολές. Δυστυχώς αυτό συμβαίνει και την ώρα της μεγάλης αποκάλυψης της αλήθειας, όπου ο Ανδρέας Τσέλεπος, ηθοποιός που έχει συσσωρεύσει πολλή υποκριτική δύναμη, παίζει σε μια αισθητικά αλλοιωμένη σκηνή.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ